

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 20/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 17 Ek 377/2018 z 3. októbra 2018, a takto

r o z h o d o l :

[REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED]

■■■■■■■■■■ ■■■■■■■■■■ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, Dvořákovo nábřeží 8/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Ek 377/2018 z 3. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení povinnej účastníčkou exekučného konania o vymoženie sumy 1 901 292,90 € s príslušenstvom vedeného okresným súdom pod sp. zn. 17 Ek 377/2018. Sťažovateľka v súlade s § 61k ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) podala návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnila tým, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 17 Ek 377/2018 z 27. júla 2018 vydaným vyšším súdnym úradníkom (ďalej len „uznesenie z 27. júla 2018“) v spojení s opravným uznesením okresného súdu sp. zn. 17 Ek 377/2018 z 2. augusta 2018 (ďalej len „opravné uznesenie z 2. augusta 2018“) bol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie zamietnutý.

O sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 27. júla 2018 v spojení s opravným uznesením z 2. augusta 2018, ktorú podala sťažovateľka 15. augusta 2018, rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť zamietol.

Sťažovateľka uvádza, že jej okresný súd nezaslal v rámci exekučného konania ani jedno vyjadrenie oprávneného, pričom sa o nich dozvedela až *ex post* zo samotného uznesenia okresného súdu z 27. júla 2018 v spojení s opravným uznesením z 2. augusta 2018 a z napadnutého uznesenia okresného súdu. Poukazujúc na rozhodnutie Európskeho

súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Trančíková proti Slovenskej republike a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 466/2014 z 12. marca 2015 sťažovateľka zastáva názor, že okresný súd uplatnil v jej veci celkom zjavne nesprávny procesný postup, ktorým jej bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

Tento záver platí podľa sťažovateľky o to viac, ak sa okresný súd stotožní s argumentáciou oprávneného uvedenou v sťažovateľke nedoručených vyjadreniach oprávneného. S odkazom na rozhodovaciu činnosť najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 4 Cdo 141/2010, sp. zn. 5 Cdo 115/2011 a sp. zn. 5 Cdo 200/2010 sťažovateľka argumentuje, že postupom okresného súdu pri vydávaní napadnutého uznesenia, a to nedoručením vyjadrenia oprávneného, došlo k vytvoreniu stavu nerovnosti účastníkov exekučného konania, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, ktoré tvoria integrálnu súčasť práva na spravodlivý proces.

Odhladnuc od už uvedeného považuje sťažovateľka napadnuté uznesenie okresného súdu za nesprávne, nezákonné a arbitrárne, a to z dôvodu, že okresný súd sa podľa jej názoru relevantným spôsobom nevysporiadal s ňou namietanými vadami.

Z ustanovení § 168 ods. 1 a § 195 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „Spravovací poriadok“) sťažovateľka vyvodzuje záver, že obsah exekučného spisu, ktorý je zverejnený prostredníctvom vzdialeného prístupu, tvoria všetky písomnosti vzťahujúce sa na predmetnú vec a v prípade nahliadnutia do exekučného spisu je oprávnená osoba oboznámená so všetkými dokumentmi, ktoré podľa § 195 ods. 8 Spravovacieho poriadku tvoria celý súdny spis, t. j. všetky písomnosti vzťahujúce sa na tú istú vec.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že súčasťou exekučného spisu malo byť podanie – návrh na vykonanie exekúcie z 30. marca 2018

podpísané KEP-om advokáta (mandátnym certifikátom), ako aj prílohy vytvorené cez zaručenú konverziu, pričom sťažovateľka zdôrazňuje, že v rozpore s týmto tvrdením okresného súdu tomu tak nebolo. Sťažovateľka v tomto kontexte uvádza, že

«v zmysle zaslanej Výzvy exekučného OS BB č. k. 17 Ek/377/2018 zo dňa 22. 03. 2018 adresovanej právnemu zástupcovi Oprávneného na odstránenie väd návrhu zo dňa 14. 02. 2018 (ďalej len „Výzva“) vyplýva, že: A) predložená plná moc (ďalej len „Plnomocenstvo“) udelená na zastupovanie pre [REDAKOVANÉ] nebola autorizovaná oprávnením a ani nepredstavovala elektronický dokument, ktorý by vznikol zaručenou konverziou pôvodného dokumentu v listinnej podobe, u ktorého by bola pripojená osvedčovací doložka v zmysle ustanovenia 35 a nasl. 6 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o e-Governmente“), B) prvoinštančný rozsudok tvoriaci exekučný titul nebol predložený vo forme elektronického dokumentu, ktorý by bol vytvorený zaručenou konverziou z pôvodného dokumentu v listinnej podobe, u ktorého by bola pripojená osvedčovací doložka v zmysle ustanovenia 35 a nasl. zákona o e-Governmente a v zmysle ustanovenia § 48 ods. 6 Exekučného poriadku, C) predložený odvolací rozsudok tvoriaci exekučný titul obsahoval len doložku právoplatnosti a vykonateľnosti k výroku II., D) zástupca Oprávneného [REDAKOVANÉ] podala návrh a autorizovala prílohy, ktoré neboli vytvorené zaručenou konverziou a boli podpísané len a výlučne certifikátom fyzickej osoby.».

Doložením dokumentov evidovaných a vytvorených v exekučnom spise došlo na podklade citovanej výzvy okresného súdu k odstráneniu dvoch vytýkaných väd uvedených v bodoch b) a c). Keďže neboli odstránené nedostatky uvedené v bodoch a) a d), je podľa sťažovateľky nepochybné, že exekúcia bola vykonaná v rozpore so zákonom.

Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, citované rozhodnutie

okresného súdu zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatňuje úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím

príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľka tvrdí, že postupom okresného súdu, ktorý jej nedoručoval ani jedno vyjadrenie oprávneného, pričom sa o nich dozvedela až *ex post* zo samotného uznesenia okresného súdu z 27. júla 2018 v spojení s opravným uznesením z 2. augusta 2018 a z napadnutého uznesenia okresného súdu, došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov exekučného konania ako súčasť práva na spravodlivý proces. Okrem toho sťažovateľka dôvodí, že napadnuté uznesenie okresného súdu je neodôvodnené a arbitrárne, keďže okresný súd sa v ňom nevysporiadal so všetkými námietkami uvádzanými sťažovateľkou v jej sťažnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

Ústavný súd považuje ešte pred posúdením odôvodnenosti sťažnosti za žiaduce poukázať na skutočnosť, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96),

a preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Berúc do úvahy argumentáciu o porušení princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní, ku ktorým podľa sťažovateľky malo dôjsť tým, že okresný súd jej nedoručoval všetky vyjadrenia oprávneného, pričom sťažovateľka sa o nich dozvedela až *ex post* zo samotných rozhodnutí vydaných v príslušnom exekučnom konaní, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, v ktorej sa uvádza:

„Pokiaľ povinný v sťažnosti namietal, že v rámci vedenej exekúcie boli porušené jeho ústavné práva a bola mu odňatá možnosť konať pred súdom, keď mu nebolo doručené vyjadrenie oprávneného k jeho návrhu na zastavenie exekúcie, súd uvádza, že v zmysle čl. 9 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku má princíp kontradiktórnosti svoje limity, t. j. právo vyjadriť svoje stanovisko majú strany v rozsahu, ktorý im určí zákon, z čoho vyplýva, že uvedené právo vyjadriť sa v konaní nie je absolútne, ale má svoje medze tak, aby zároveň bol zachovaný iný tiež ústavnoprávny princíp - princíp účinnej a rýchlej súdnej ochrany v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Vzhľadom na charakter exekučného konania a jeho účel, ktorý nie je v riešení právnych sporov, ale vo vymožení judikovaných nárokov, zákonodarca najmä po novele č. 2/2017 Z. z. obmedzil možnosť právnych debát v tomto konaní. Preto v tomto zmysle pri zachovaní práva vyjadriť sa stanovil v § 61k ods. 5 aké právne podklady má mať exekučný súd pre svoje rozhodnutie o návrhu na zastavenie exekúcie k dispozícii, čo bolo aj v tomto konaní dodržané. Teda ak vyšší súdny úradník pred rozhodnutím o návrhu na zastavenie exekúcie nepredložil vyjadrenie oprávneného povinnému, neporušil ústavné práva povinného a neodňal mu možnosť konať pred súdom, navyše keď v danom vyjadrení neboli žiadne nové skutočnosti, z ktorých by pri rozhodnutí o návrhu na zastavenie exekúcie vychádzal. Postupom vyššieho súdneho úradníka tak nebol porušený princíp rovnosti zbraní (pozri napr. Niederöst-Huber proti Švajčiarsku zo dňa 18. februára 1997). Z rovnakého dôvodu súd postupoval rovnako aj pri rozhodovaní o tejto sťažnosti, keď povinnému nezaslal vyjadrenie oprávneného k jeho sťažnosti.“

V nadväznosti na citované ústavný súd poukazuje na § 200 a § 61k ods. 5 Exekučného poriadku.

Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia

o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

S prihliadnutím na relevantnú právnu úpravu obsiahnutú v Exekučnom poriadku a citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu sa ústavný súd stotožňuje s názorom okresného súdu aplikovaným vo veci sťažovateľky, podľa ktorého princíp kontradiktórnosti nemožno chápať ako princíp absolútny či bezhraničný. Postup okresného súdu v súlade s príslušnými ustanoveniami Exekučného poriadku (predovšetkým v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku) nepovažuje ústavný súd s prihliadnutím predovšetkým na charakter exekučného konania, ktoré nemožno *a priori* chápať ako konanie sporové, za rozporný s princípom kontradiktórnosti a princípom rovnosti zbraní účastníkov exekučného konania.

Ústavný súd už opakovane judikoval, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, je [popri práve domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (právo na prístup k súdu)] aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

Ústavný súd konštatuje, že exekučné konanie je osobitným druhom občianskeho súdneho konania, v ktorom všeobecný súd už nerozhoduje o sporných nárokoch účastníkov, ale v rámci svojich rozhodovacích právomocí len posudzuje splnenie podmienok pre nútený výkon exekučného titulu, ktorým bolo v danom prípade právoplatné súdne rozhodnutie o povinnosti uloženej sťažovateľke, ktoré bolo vydané v sporovom konaní plne sa spravujúcom zásadou kontradiktórnosti a rovnosti zbraní účastníkov. Zásada kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní je v exekučnom konaní ako nespоровom konaní značne oslabená, a to osobitne ak exekučný súd nevykonáva žiadne dôkazy a nezisťuje žiadne nové skutočnosti (m. m. I. ÚS 284/2016).

Na podklade už vyslovených právnych názorov a berúc do úvahy charakter exekučného konania, ako aj zákonnú právnu úpravu obsiahnutú v príslušných ustanoveniach Exekučného poriadku dospel ústavný súd k záveru, že postup okresného súdu pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie možno považovať za ústavne akceptovateľný. Argumentáciu sťažovateľky o porušení princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní preto ústavný súd považuje za nedôvodnú.

K námietke sťažovateľky o tom, že napadnuté uznesenie okresného súdu je neodôvodnené a arbitrárne, keďže sa ním okresný súd nevysporiadal so všetkými námietkami uvádzanými v jej sťažnosti, a to predovšetkým v súvislosti so skutočnosťou, že neboli odstránené nedostatky uvedené v bodoch a) a d) výzvy okresného súdu z 22. marca 2018, ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, z ktorej vyplýva:

„Pokiaľ povinný namietal vady návrhu na vykonanie exekúcie a jeho príloh, súd uvádza, že pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súd riadne preskúmal návrh na začatie exekúcie, jeho opravu a prílohy návrhu a keďže nezistil žiadne dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie, správne postupoval, keď vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Zo spisu preukázateľne vyplýva, že návrh na začatie exekúcie, exekučný titul a ďalšie prílohy boli oprávneným predložené a autorizované v zákonom vyžadovanej forme, keď vyplnený formulár Oprava väd návrhu na vykonanie exekúcie predložený súdu dňa 29. 03. 2018 bol podpísaný kvalifikovaným elektronickým podpisom vyhotoveným

s použitím mandátneho certifikátu právneho zástupcu oprávneného advokáta [REDAKOVANÉ], ku ktorému bola pripojená kvalifikovaná elektronická časová pečiatka. Zároveň boli dňa 29. 03. 2018 súdu predložené dokumenty plnomocenstvo, preklad plnomocenstva preukazujúce oprávnenie právneho zástupcu konať za oprávneného, výpis z obchodného registra a jeho preklad, do ktorého je oprávnený ako zahraničná osoba zapísaná a exekučný titul rozsudok Okresného súdu Košice - okolie sp. zn. 26 Cbi/24/2016 zo dňa 16. 05. 2017 ako elektronické dokumenty, ktoré vznikli zaručenou konverziou pôvodného dokumentu v listinnej podobe a ktoré boli podpísané elektronickým podpisom vyhotoveným s použitím mandátneho certifikátu právneho zástupcu oprávneného advokáta [REDAKOVANÉ], ku ktorému bola pripojená kvalifikovaná elektronická časová pečiatka a osvedčovací doložka. Napokon dňa 29. 03. 2018 boli súdu predložené exekučný titul rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn.. 4 CoKR/23/2017 zo dňa 25. 10. 2017, doložky právoplatnosti k I. a III. výroku exekučného titulu rozsudku Krajského súdu Košice a k II. výroku exekučného titulu rozsudku Krajského súdu Košice ako pôvodné elektronické dokumenty autorizované oprávnenými osobami, a to exekučný titul rozsudok Krajského súdu Košice jednotlivými členmi senátu a doložky právoplatnosti a vykonateľnosti ZEPom Okresného súdu Košice I. Všetky tieto dokumenty sú aj súčasťou elektronického súdneho spisu, do ktorého boli zaevidované 30. 03. 2018. Preto neobstojí námietka povinného, že predložené dokumenty nespĺňajú náležitosti požadované Exekučným poriadkom a zákonom o e-Governemente a že v elektronickom súdnom spise sa všetky tieto dokumenty nenachádzajú.“

Vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky, v zmysle ktorej sa okresný súd nevysporiadal so všetkými jej námietkami, ústavný súd zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré

stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia. Tento záväzok súdu však nemožno chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Berúc do úvahy citovaných častí napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že okresný súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa (ne)odstránenia väd výzvy okresného súdu z 22. marca 2018 a zároveň aj s námietkou, že exekúcia je vykonávaná v rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov.

Napadnuté uznesenie okresného súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36

ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2019